

Arrest

nr. 201 768 van 27 maart 2018
in de zaken RvV X / IV en X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft verzoeker aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Bala Deh, gelegen in het district Surkhrod, van de provincie Nangarhar. U bent tot de vierde klas naar school geweest in Afghanistan. Enige tijd geleden verdween uw zus tijdens de nacht. Uw neef, W., vroeg reeds enkele keren de hand van uw zus. Omdat hij in Khogyani bij de taliban werkte, ging uw familie niet op zijn voorstel in. Toch kwam uw neef zeer regelmatig op bezoek waardoor later het vermoeden ontstond dat er iets meer was tussen uw neef en uw zus. Op een nacht kwam W. naar jullie huis en nam uw zus mee. Een paar maanden later verdween ook uw vader. Hij was een gerespecteerde dorpsoudste met heel wat invloed, waardoor hij via een landbouwer een dreigbrief van de taliban overhandigd kreeg. De boodschap was duidelijk: uw vader zou meewerken zodat de taliban hun programma's in het dorp konden doorvoeren, of uw vader werd vermoord. Uw vader ging niet op hun verzoek in. Het was op een vrijdag toen uw vader een tijdje later op weg was naar een jirga. Hij kwam die avond niet meer thuis en niemand wist wat er met hem was gebeurd. Hoewel de malek en het districtshuis werden gecontacteerd, vernamen jullie een hele poos niets meer van hem. Een jaar na zijn verdwijning krijgt u telefoon van uw vader. Hij vraagt u om naar de taliban toe te komen. Zo zouden ze hem vrijlaten. U hoort op de achtergrond enkele talibs, die uw vader instructies geven wat hij moest zeggen. U beantwoordt uw vader dat hij zich geen zorgen moest maken, en dat u het nummer zou doorgeven aan de autoriteiten. Hierop wordt het gesprek verbroken. Die nacht staan er taliban voor uw deur. Ze doorzoeken het huis en zijn op zoek naar u. U slaagt erin te vluchten naar uw buurman J. A., waar u nog één nacht verbleef. De dag erop besluiten uw moeder, uw oom en uw buurman dat u niet meer veilig bent in Afghanistan. Ergens in de zomer verlaat u het land. U reisde door naar Iran, waar u door de smokkelaar mishandeld werd. Later reisde u door naar Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en België. Op 22 september 2015 vroeg u in België asiel aan.

Om uw asielaanvraag te staven legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) alsook de taskara van uw vader, en een brief over uw problemen verzonden door de malek en dorpsoudsten.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchtelingen overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§ 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban, dan wel vanuit twee verschillende hoeken. Zo verklaart u enerzijds uw neef W., tevens talib, te vrezen omwille van uw zus en anderzijds vreest u de taliban naar aanleiding van de ontvoering van uw vader.

*Aangaande het **incident tussen uw neef W. en uw zus**, moet worden vastgesteld dat dit incident niet kan worden aanzien als een daad van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een vrees voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaart u dat uw zus op een nacht verdween met uw neef W., de zoon van de zus van uw moeder (CGVS, 21/03/2017, p.9). Uw neef, die in Khogyani woont, zou voordien meermaals de hand van uw zus hebben gevraagd. Omdat hij banden had met de taliban, heeft uw familie dit steeds geweigerd. Op een nacht verliet uw zus het ouderlijk huis met W. (CGVS, 21/03/2017, p. 9). U spreekt aanvankelijk over een ontvoering, maar geeft later te kennen geeft dat er een vermoeden was van een relatie tussen beide, waarbij het al dan niet 'vrijwillig' meegaan van uw zus in het midden wordt gelaten (CGVS, 21/03/2017, p.9). U verklaart vervolgens te zijn bedreigd door W., met de boodschap dat hij u zou vermoorden (CGVS, 21/03/2017, p. 12). U hier meer over gevraagd, beweert u dat W. uw familie contacteerde met de boodschap de overheid niet over te informeren over het incident met uw zus. Indien u niet zou luisteren, zo verklaart u, zou W. u vermoorden. U gevraagd waarom W. dit precies zei, geeft u te kennen dat u W. zelf wou vermoorden omdat hij uw familie had onteerd (CGVS p. 13). U gevraagd waarom u W. dan precies vreest, verklaart u dat uw familie hem heeft bedreigd omdat dit zo gaat in Afghanistan. U beweert dat W. u om die reden vreesde (CGVS, 21/03/2017, p. 22). Wanneer het CGVS u vraagt of het klopt dat W. zijn woorden zou omzetten in daden, enkel en alleen wanneer u hem zelf iets zou willen aandoen, verklaart u van wel (CGVS, 21/03/2017, p. 14). Hoewel u wijst op het feit dat dit een zeer belangrijke zaak is in Afghanistan, wat het CGVS overigens niet in twijfelt trekt, moet worden vastgesteld dat deze zaken niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanspraak te kunnen maken op een vluchtelingenstatuut of een statuut van subsidiaire bescherming. Nergens in uw asielrelaas maakt u voorts gewag van een daadwerkelijke confrontatie tussen u en W.. U geeft zelf toe dat u en andere familieleden uw neef niets hebben aangedaan (CGVS p. 14). Behalve dat u verbaal bedreigd werd door uw neef, is het verder tussen jullie niet tot geweld gekomen. Het feit dat u zelf hoopt uw neef iets aan te doen wanneer u ooit machtig genoeg bent en dat uw neef hierop bedreigingen uit aan uw adres (CGVS, 21/03/2017, p.22), kan bezwaarlijk als een daad aan systematische vervolging aanzien worden. Na de verdwijning van uw zus met W., bent u voorts nog minstens een jaar en enkele maanden in Afghanistan gebleven (CGVS p.22), alvorens te zijn vertrokken. Dat er u in de tussentijd persoonlijk niets is overkomen naar aanleiding van de relatie tussen W. en uw zus, versterkt de conclusie dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om aanspraak te maken op internationale bescherming. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw maternale oom, die een tijdje later in uw ouderlijk huis introk, de daad van uw neef eveneens veroordeelde, maar pogingen ondernam om dit conflict vredig op te lossen (CGVS p. 14). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Wat betreft uw verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban gericht aan u nadat uw vader werd ontvoerd, dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt deze ontvoering aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat uw vader een gerespecteerd man was in het dorp, en als dorpsoudste één van de vaste deelnemers was van de plaatselijke jirga. Als invloedrijk persoon kreeg hij van de taliban het verzoek met hen mee te werken om hun programma te implementeren en hen onderdak te geven. Uw vader ging hier niet op in, waarna hij op een dag werd ontvoerd (CGVS, 21/03/2017, p. 6). Hoewel rekening werd gehouden met het feit dat deze ontvoering ondertussen enkele jaren geleden plaatsvond, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen heel wat ongerijmdheden bevatten, wat uw geloofwaardigheid in gedrang brengt.

*Zo stelt het CGVS vast dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de **dreigbrief** die uw vader via de landbouwer kreeg, voorafgaand aan zijn ontvoering. Naar uw verklaring zouden de taliban deze dreigbrief 's nachts aan de landbouwer hebben overhandigd, die de brief op zijn beurt aan uw vader zou geven (CGVS, 21/03/2017, p. 16). U verklaart aanvankelijk dat uw vader jullie inlichtte over de ontvangen brief, naar eigen zeggen om aan te geven dat jullie voorzichtig moesten zijn (CGVS p. 7). Gevraagd naar uw vaders reactie op de brief, vermeldt u uw vaders afkeer dat hij nooit tegen de autoriteiten zou vechten en onschuldige burgers zou doden (CGVS p. 15). Merkwaardig genoeg verklaart u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u werd ingelicht door uw moeder (CGVS, 09/05/2017, p.8) , en uw vader nooit heeft horen spreken over deze bedreigingen door de taliban (CGVS, 09/05/2017; p.9). Hoewel men kan stellen dat u ten tijde van deze brief nog adolescent was, kan toch verwacht worden dat u dergelijke zaken min of meer in dezelfde lijn kan duiden.*

U vervolgens gevraagd waarom de taliban deze brief niet rechtstreeks aan uw vader zouden brengen, beweert u dat de taliban enkel 's nachts actief waren, dus via de landbouwer een weg vonden om uw vader te bereiken. Uw vader, zo verklaart u, irrigeerde de velden niet 's nachts (CGVS, 09/05/2017, p. 9). Nochtans beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, naar aanleiding van de vraag welke veiligheidsmaatregelen uw vader nam na de bedreigingen, dat uw vader 's nachts de velden irrigeerde maar dat hij hier na de dreigbrief mee stopte (CGVS, 21/03/2017, p. 16). Dat u dergelijke bochten dient te maken om de logica van uw verklaringen te waarborgen, doet verdere vragen rijzen aangaande de oprechtheid van uw verklaringen.

*Daarnaast legt u ook geen eenduidige verklaringen af over de **omstandigheden van de ontvoering** van uw vader, alsook de periode die hierop volgt. U gevraagd wat u ondernam om uw vader terug te vinden, verklaart u dat uw moeder en uw oom naar de malek gingen, en uw oom eveneens naar het districtshuis (CGVS, 21/03/2017, p. 7). Of u hier zelf met een ouderling over sprak, verklaart u dat u niet in deze positie stond (CGVS, 21/03/2017, p. 16). Vreemd genoeg verklaart u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u zelf naar de malek ging om uw vaders verdwijning aan te geven (CGVS, 09/05/2017,; p.12). U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u geen machine bent en dat u wellicht sommige zaken vergeet. Gezien het belang van de malek in uw dorp, alsook de vele vragen die u zou hebben na de verdwijning van uw vader, is toch erg bedenkelijk te noemen dat u zich zou vergissen of u al dan niet met de malek over de ontvoering van uw vader heeft gesproken. Eens te meer daar u voordien verklaarde dat u niet in de positie was om dit te doen. Opnieuw worden hier dus tegenstrijdigheden in uw verklaringen vastgesteld.*

Hoewel u verklaart de omgeving na de verdwijning van uw vader te hebben uitgekamd, heeft u geen weet welke richting uw vader zou zijn uitgegaan (CGVS, 09/05/2017, p. 13). Uw vader, zo verklaart u, hield jullie niet op de hoogte naar welke jirga hij ging (CGVS, 21/03/2017, p. 17). Uit alles wat u vertelt over de organisatie en de aankondiging van een jirga (CGVS, 09/05/2017, p. 6), kan immers wel verwacht worden dat men in staat is makkelijk te achterhalen in welk dorp er een jirga plaatsvond waar uw vader aan zou deelnemen, en dus welke route uw vader die ochtend genomen zou hebben. Zo verklaart u dat dorpsoudsten en de malek werden geïnformeerd over de plaatselijke jirga's, en dat het soms in de moskee werd aangekondigd (CGVS, 09/05/2017, p. 6). U tijdens het eerste gehoor gevraagd of de malek of andere dorpsoudsten dan niet wisten over welke jirga het die bewuste vrijdag ging, verklaart u dat zij doorgaans op de hoogte zijn, maar van deze jirga niets wisten (CGVS, 21/03/2017, p. 17). U medegedeeld dat dit toch een vreemde zaak is, verklaart u wederom dat de malek beweerde niet op de hoogte te zijn, of dat hij het alleszins niet aan jullie had verteld (CGVS p. 18). Merkwaardig genoeg verklaart u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat jullie werden ingelicht door de malek, maar dat u de naam van het dorp bent vergeten (CGVS, 09/05/2017, p. 12). Dit is niet coherent aan uw eerdere verklaringen. De malek en de ouderlingen, zo verklaart u plots, lieten weten dat er een jirga was maar dat uw vader daar niet is komen opdagen (CGVS, 09/05/2017, p. 12). Uw verklaringen worden dus niet enkel getekend door tegenstrijdigheden. Ook uw vergeetachtigheid omtrent het dorp naar waar uw vader op weg was toen hij werd meegenomen, doet verdere bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. De route op welke uw vader zou zijn meegenomen, vormt zeker in de eerste dagen van uw zoektocht een essentieel element. Dat u deze richting zomaar zou vergeten, is wederom moeilijk te geloven.

*Ook uw verklaringen aangaande de **bedreiging van de taliban jegens u**, evenals hun aanval op uw huis, worden getekend door onaannemelijkheden en enkele tegenstrijdigheden. Zo zou uw vader u na een jaar gevangenschap opbellen met de vraag of u ook naar de taliban kon komen (CGVS, 21/03/2017, p. 18). U gevraagd of u ook met de taliban sprak, verklaart u van niet (CGVS p.18). U hoorde, zo verklaart u, enkel instructies van de taliban naar uw vader (CGVS p. 19). Merkwaardig genoeg verklaarde u eerder op de DVZ dat u wel met de taliban sprak (DVZ, vragenlijst, 26/04/2016). Hoewel u wist dat de taliban het telefoongesprek nauwlettend volgden, vertelt u uw vader dat u het telefoonnummer zal opslaan en doorgeven aan de overheid, waarop de lijn onmiddellijk wordt verbroken (CGVS p. 18). Wanneer het CGVS u wijst op deze merkwaardige reactie, verklaart u dat u de taliban met deze opmerking wou afschrikken (CGVS p. 19). U hoort een jaar lang niets van uw vader, waarna hij u opbelt onder begeleiding van de taliban en naar uw verklaring spreekt met angst in zijn stem (CGVS p. 18). Dat u in deze context meteen dergelijke provocerende antwoorden geeft, doet de wenkbrauwen verder fronsen.*

Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart u vervolgens dat uw huis de volgende dag werd aangevallen (CGVS p. 18). Tijdens het tweede gehoor blijkt dit niet meer de volgende dag te zijn, maar enkele uren na de telefoon van uw vader (CGVS, 09/05/2017, p. 5).

U beweert aanvankelijk dat er op de deur werd geklopt, waarna u naar het dak ging om te kijken wie er op de deur klopte (CGVS, 21/03/2017, p. 19). Even later wijzigt u alweer uw verklaring, en beweert u dat u sliep en dat uw moeder het dak opging (CGVS p. 20). U verklaart tevens dat u erin slaagde te vluchten naar uw buurman J. A., wat rond één of twee uur in de nacht moest zijn geweest (CGVS, 09/05/2017, p. 5). Wanneer er midden in de nacht een buurjongen aan de deur klopt met de boodschap dat de taliban achter hem aanzit, kan aangenomen worden dat dit toch enige indruk maakt op uw buurman. U gevraagd naar de reactie van J. A. op deze gebeurtenissen, verklaart u maar weinig doorleefd dat u hem vertelde dat u R. was en dat de taliban u op de hielen zat, waarna hij de deur opende (CGVS, 09/05/2017, p.5). U nogmaals gevraagd wat u J. A. die nacht heeft uitgelegd, verklaart u wederom erg vaag dat u hem vertelde dat de taliban kwam. U opnieuw gevraagd naar een meer gedetailleerde verklaringen over dat moment dat u onderdak vond bij uw buurman, kan het antwoord 'ik zei hem alles en hij begreep het' (CGVS, 09/05/2017, p.6) allerm minst overtuigen.

*Tevens moet worden opgemerkt dat de **opzet van deze ontvoering**, zoals u ze op het CGVS beschrijft, verdere vragen doet rijzen. Het blijft immers bijzonder onduidelijk met welke doelstelling uw vader werd ontvoerd en eveneens tot een jaar lang werd vastgehouden. De logica achter de werkwijze van de taliban is immers ver zoek. Er werd u doorheen het gehoor dan ook uitgebreid de kans geboden de situatie beter te duiden. Helaas slaagde u er niet in de logica die zou worden gehanteerd enigszins te verhelderen. U gevraagd waarom precies uw vader werd ontvoerd en zo lang werd vastgehouden, beweert u dat uw vader een gerespecteerde man was, die wist hoe te beïnvloeden, hoe te vechten en hoe de taliban rond te leiden in het dorp (CGVS, 21/03/2017, p. 11). Een ontvoering omwille van de capaciteit van uw vader om te beïnvloeden, houdt weinig steek als de taliban hem niet opnieuw vrijlaat in zijn dorp zodat hij zijn invloed ook werkelijk kan gebruiken. Wanneer het CGVS polst naar andere motieven om uw vader te ontvoeren, beweert u dat er voor de dreigbrief geen problemen waren met de taliban (CGVS, 09/05/2017, p. 7). U verklaart dat de leden in de jirga tegen de taliban waren, maar dat dit een besloten vergadering was die niet iedereen zomaar kon bijwonen (CGVS, 09/05/2017, p. 7). U beweert eveneens dat andere dorpsoudsten niet werden geconfronteerd met gelijkaardige problemen of bedreigingen (CGVS p. 7). U tot slot gevraagd of u zich nog andere redenen kan bedenken waarom de taliban uw vader zo lang gevangen zou nemen, verklaart u dat uw huis dichtbij de velden ligt en dat uw vader ook in het bezit is van een gastenhuis. Waarom dit voor de taliban een motief zou vormen, kan u niet verder duiden. Ook andere dorpsoudsten, zo verklaart u, waren in het bezit van een gastenhuis (CGVS, 09/05/2017, p. 8).*

Dat uw vader u een jaar na zijn verdwijning opbelt met louter de vraag om naar hun plaats te gaan, een plek die u bovendien niet kan duiden (CGVS, 21/03/2017, p. 18), doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Verwacht kan worden dat de taliban uw vader op een meer doordachte manier zouden inzetten om u tot bij hen te krijgen. Dat hij slechts éénmaal belt, waarbij hij amper de kans krijgt u tot iets te overtuigen, is immers een bedenkelijke modus operandi. Uw vader kon immers op een veel doeltreffendere wijze ingezet worden om u te overtuigen zich bij hen aan te sluiten.

U gevraagd waarom precies u na de ontvoering van uw vader het doelwit was van de taliban, verklaart u aanvankelijk dat u naar school ging en naar de madrassa en dus gepercipieerd werd als een wijze jongen. Vervolgens verklaart u dat u werd gezocht omwille van uw vaders activiteiten. Wanneer het CGVS u wijst op het feit dat de taliban voor de aanval op uw huis niet erg veel inspanningen hebben geleverd u te overtuigen met hen samen te werken, alvorens u te komen opzoeken aan uw huis, slaagt u er verder niet in hier een samenhangend antwoord op te geven (CGVS, 21/03/2017, p. 20). U deze vraag tijdens het tweede gehoor op het CGVS opnieuw gesteld, verklaart u plots dat de taliban uw huis binnenvielen uit angst dat u hun telefoonnummer zou doorgeven aan de overheid (CGVS, 09/05/2017, p.13). Nochtans stond dit nummer op de thuistelefoon (CGVS, 09/05/2017, p.10). U erop gewezen dat uw oom dit telefoonnummer na de aanval op uw huis evenzeer aan het districtshuis had kunnen doorgeven, kan uw antwoord dat uw oom bang was en niet mocht van uw moeder (CGVS, 09/05/2017, p. 13), het gebrek aan logica niet herstellen. Of u nadien dan iets met dit telefoonnummer heeft gedaan, verklaart u van niet. Gevraagd of uw oom dit alsnog gedaan heeft nadat u bent vertrokken, blijft u eveneens het antwoord schuldig (CGVS, 09/05/2017, p. 11). Indien dit effectief een doeltreffende methode zou zijn om uw vader te kunnen traceren, wat blijkt door de onmiddellijke reactie van de taliban om de lijn te verbreken, kan verwacht worden dat u zich hierover op zijn minst zou hebben geïnformeerd.

Het CGVS stelt de positie van uw vader als dorpsoudste niet in twijfel. Er moet echter worden vastgesteld dat het louter behoren tot familie van een lokale oudere niet voldoende is om aanspraak te maken op een vluchtelingenstatuut.

Nergens in uw gehoor maakte u immers gewag van andere problemen die u zou hebben gekend louter omwille van de functie van uw vader als oudere en deelnemer van de jirga.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw vluchtmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vormen slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. De brief van de dorpsoudsten ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan, werd opgemaakt na uw asielaanvraag in België en heeft geen objectieve bewijswaarde. Immers kunnen documenten pas verklaringen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelfs geloofwaardig zijn, in casu quod non. Bovendien blijkt uit landeninformatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoog niveau van corruptie bestaat binnen het verkrijgen van documenten binnen Afghanistan. Alle mogelijke documenten kunnen daarnaast frauduleus worden aangemaakt. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de *beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Verzoeker merkt op dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban vreest uit twee hoeken. Enerzijds vreest verzoeker zijn neef W. omwille van verzoekers zus en anderzijds vreest verzoeker de taliban naar aanleiding van de ontvoering van verzoekers vader anderzijds. Wat betreft zijn vrees voor W. herneemt verzoeker dat hij ruzie had met zijn neef W. omwille van zijn zus, dat hij kwaad is omdat W. zijn zus heeft meegenomen en de familie aldus onteerd heeft. Daar dergelijke zaken in Afghanistan hoog in het vaandel worden gedragen, zal één van de families vermoedelijk wraak nemen, hetgeen voor verzoeker wel degelijk tot ernstige schade zou leiden nu W. lid is van de taliban.

Met betrekking tot de ontvoering van zijn vader benadrukt verzoeker dat er rekening dient te worden gehouden met zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten en gedurende het gehoor. Hij betoogt verder dat zijn opeenvolgende verklaringen over het feit dat hij niet wist waar de jirga plaatsvond waar zijn vader heenging in essentie wel degelijk overeenstemmen. Tevens hekelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat het niet aannemelijk is dat hij een provocerend antwoord zou hebben geformuleerd toen zijn vader hem opbelde, nu het onmogelijk is om de reactie van een persoon in te schatten in dergelijke uitzonderlijke situatie. Dat het telefoonnummer waarmee verzoeker werd opgebeld later niet werd overgemaakt aan het districtshuis, hoeft volgens verzoeker niet te verbazen nu er – na de inval van de taliban – een enorme vrees was bij verzoeker en zijn familie waardoor zij waarschijnlijk niet meer naar het districtshuis durfden te gaan. Over de reactie van de buurman verduidelijkt verzoeker nog dat zijn buurman op de hoogte was van de situatie van verzoekers familie, dat er in zijn cultuur veel sociaal contact is met de burens en dat zijn buurman onmiddellijk doorhad wat er aan de hand was en snel gehandeld heeft door verzoeker binnen te laten. Verzoeker benadrukt voorts dat zijn vader ontvoerd werd omdat hij een zeer invloedrijk persoon was en hij niet wilde meewerken met de taliban, waarop hij gevangen werd gehouden. Hij vervolgt met een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde schendingen en de stelling dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Tot slot haalt hij de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Jalalabad aan om aan te duiden dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Op 31 oktober 2017 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: verklaringen van ouderen van het dorp (stuk 1), geboortekaarte (stuk 2), doktersvoorschriften (stuk 3),

foto's (stuk 4), "varia" (stuk 5) en een USB-stick met video's en foto (stuk 6) (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 13 februari 2018 met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 en COI Focus "Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt enerzijds zijn neef W. te vrezen en verklaart anderzijds de taliban te vrezen. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het incident tussen verzoekers neef W. en verzoekers zus niet kan worden aanzien als een daad van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een vrees voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban gericht aan hem nadat zijn vader werd ontvoerd niet geloofwaardig zijn, nu (1) verzoeker er niet in slaagt de ontvoering van zijn vader door de taliban aannemelijk te maken en (2) ook zijn verklaringen omtrent de bedreigingen die de taliban jegens hem zou hebben geuit, evenals de aanval op zijn huis niet geloofwaardig zijn; (iii) de positie van verzoekers vader als dorpsoudste op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op een vluchtelingenstatuut en verzoeker gedurende zijn gehoor geen gewag maakt van andere problemen die hij zou hebben gekend omwille van de functie van zijn vader als oudere en deelnemer van de jirga en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Wat betreft het door verzoeker geschetste incident tussen zijn neef W. en zijn zus dient vooreerst te worden vastgesteld dat dit incident niet kan worden aanzien als een daad van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een vrees voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het incident is immers niet zwaarwichtig genoeg aangezien de feiten te beperkt bleven tot verbale bedreigingen en verzoeker bovendien nog meer dan 1 jaar in Afghanistan is gebleven zonder dat hem iets persoonlijk is overkomen.

Daarnaast vertonen verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie en hijzelf zou hebben gekend met de taliban over de hele lijn dermate inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en derhalve geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou zijn vader ontvoerd zijn geweest door de taliban en hij eveneens bedreigingen zou hebben ontvangen van de taliban.

De Raad merkt op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het hekelen dat het onmogelijk is om iemands reactie te kunnen inschatten in een uitzonderlijke situatie en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten en tevens gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, alsook met de tijdsperiode die verstreken is sinds de feiten en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in mei 2017 reeds geruime tijd meerderjarig was. In dit verband dient tevens te worden benadrukt dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat zijn verklaringen in essentie overeenkomen, met name dat hij niet weet in welk dorp de jirga plaatsvond waar zijn vader naar toeging, komt hij in wezen niet verder dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer beschouwd kan worden. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat de malek en de dorpsoudsten geïnformeerd worden over de plaatselijke jirga's, maar dat zij niets wisten over de bewuste jirga waar zijn vader naartoe ging op die bewuste vrijdag (administratief dossier, stuk 8, gehoor van 21 maart 2017 (hierna: CGVS I), p. 17). Gedurende het tweede gehoor stelt verzoeker evenwel dat zij werden ingelicht door de malek dat er een jirga plaatsvond maar dat verzoekers vader daar niet is komen opdagen, doch dat hij de naam van het dorp vergeten is die hem toen werd uiteengezet door de malek (administratief dossier, stuk 5, gehoor van 9 mei 2017 (hierna: CGVS II), p. 12). Verzoeker brengt overigens geen enkel valabel argument bij in voorliggend verzoekschrift om zijn vergetelheid omtrent het dorp waarnaar zijn vader op weg was toen hij werd meegenomen door de taliban te verklaren of te vergoelijken. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker de route dewelke zijn vader zou hebben genomen en waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze een essentieel element vormde in de eerste dagen van zijn zoektocht naar zijn vader, zomaar zou zijn vergeten.

Alwaar verzoeker er nog op wijst dat er in zijn cultuur veel meer sociaal contact is met de burens dan in de westerse samenleving en zijn buurman J. A. op de hoogte was van de situatie van zijn familie zodat hij onmiddellijk doorhad wat er aan de hand was en verzoeker snel binnen liet, brengt verzoeker geen concreet verweer aan om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het tijdstip waarop de taliban zou zijn langsgekomen bij hem thuis uit te klaren en dus evenmin op welk ogenblik hij zich tot zijn buurman wendde.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas te herstellen. De verklaring van de dorpsoudsten (rechtsplegingsdossier stuk 4, stuk 1) bevat geen enkele indicatie van datum en werd bovendien duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld waardoor deze een gesolliciteerd karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het door verzoeker bijgebrachte geboortecertificaat (rechtsplegingsdossier stuk 4, stuk 2) staakt louter zijn identiteit en zijn herkomst, gegevens dewelke niet ter discussie staan. De verschillende doktersvoorschriften (rechtsplegingsdossier stuk 4, stuk 3) zijn zeer moeilijk leesbaar en bovendien niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Overigens dient te worden vastgesteld dat ook de ingevulde leeftijd sterk varieert en het niet duidelijk is of dit over de leeftijd dan wel de datum van het opstellen van het voorschrift handelt. De verschillende foto's (rechtsplegingsdossier stuk 4, stuk 4) vertonen louter de gezinsverhoudingen aan, die evenmin ter discussie staan. De stukken die als "varia" (rechtsplegingsdossier stuk 4, stuk 5) worden aangemerkt in de inventaris van de stukken worden, behoudens het opnieuw bijgevoegde geboortecertificaat en verklaring van de dorpsoudsten, bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 PR RvV. Het videomateriaal op de USB-stick (rechtsplegingsdossier stuk 4, stuk 6) bevat een filmpje waarin verzoeker schijnbaar lijkt te bellen en waarin een brand wordt gefilmd, doch er dient wederom te worden vastgesteld dat deze video niet vergezeld werd van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zodat de Raad dit stuk overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging neemt. Voor wat betreft de overige video's en twee foto's, dient opgemerkt dat deze in het algemeen manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte aangezien deze in scène kunnen worden gezet. Overigens kan uit dit beeldmateriaal niet worden afgeleid welke verwondingen de daarin afgebeelde persoon zou hebben opgelopen, noch dat er een verband zou zijn met verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan (meer in het bijzonder “*LandInfo, Report Afghanistan: The security situation in Nangarhar province dd. 13 oktober 2016*” zie map ‘Landeninformatie’) wat betreft de veiligheidssituatie in het district Surkhrod evenmin elementen te ontwaren zijn waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt; integendeel blijkt hieruit tevens dat het geweld dat in de districten Beshud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers.

Met het louter betwisten van dit besluit, het poneren van een theoretische uiteenzetting, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Uit het hoger gestelde blijkt dat er twee verzoekschriften werden ingediend tegen de bestreden beslissing. Van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 206 833 werd ter terechtzitting afstand gedaan.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER